08/04/2024

Исповест свештенства Епархије осечкопољске и барањске

Исповест свештенства Епархије осечкопољске и барањске започела је вечерњим богослужењем 4. априла 2024. године у Светоуспенском манастиру у Даљ Планини.

Наредног дана, 5. априла 2024. године, исповест је настављена јутрењем и читањем шестог и деветог часа. У наставку је служена је Света архијерејска Литургија пређеосвећених дарова. Његово Преосвештенство Епископ осечкопољски и барањски г. Херувим началствовао је Литургијом уз саслужење архимандрита Мирона Вучићевића, протојереја др Марка Шукунде, службеника ЕУО, протојереја Немање Клајића, службеника ЕУО, протојереја-ставрофора Саше Кузмановића, архијерејског намесника вуковарског, протојереја-ставрофора Ђорђа Ковачевића, архијерејског намесника барањског, протојереја Александра Ђурановића, архијерејског намесника осечког и протођакона Војислава Николића, службеника ЕУО. Епископ Херувим се по одслуженом богослужењу обратио браћи свештеницима:

– У име Оца и Сина и Светога Духа! Часни оци, драга браћо у Христу, нека је

свима на здравље и на спасење исповест и примање Тела и Крви Господње на овој Литургији пређеосвећених дарова коју одслужисмо. Велика је радост када се окупљамо као браћа, у љубави Христовој. Период поста јесте време када својим умом и срцем да схватимо дубину јеванђелског начина живота и дубину пастирског позива. Позвани смо да будемо у христоносци и богоносци у пуном смислу речи, они који носе Тајну Христовог спасења. Све ово треба да сведочимо својим начином живота и Христу непрестано да се уподобљавамо. Господ Исус Христос је пример свима нама, на који начин се другоме служи и како се врши служба Божија. Прича о Добром пастиру даје нам поуку какви пастири ми требамо да будемо, то је прича која нас непрестано враћа на извор, у бању Витезду. Позива нас обнављање и изграђивање да бисмо били спремни за искушења и изазове који се јављају у пастирској служби. Христове речи су увек савремене, актуелне у сваком времену и тренутку. Од првих векова па до данас свака Христова реч имала је своје место у оквиру сваког времена. Требамо неуморно да деламо у име Христово да би ”овце” чуле глас, да би пошле за Пастиром. Од нас паства треба да чује глас Јеванђеља, глас љубави и мира. Позвани смо да сведочимо ове вредности свету. Бог нам је свима дао различите таланте, али не да их закопавамо већ да их умножавамо. По томе ће се видети да смо достојни свог позива, службе коју нам је Бог дао. Знам да су изазови тешки, време бременито а да нам околности ни на који начин нису наклоњене. Исто тако, сведочење вере није никада било лако. Није било лако носити Крст Христов од апостолског периода па све до данас, али се он изнео увек љубављу, трудом и пожртвованошћу крстоносаца. Крстоносаца који су у себи имали благодат Светога Духа, који су били одговорни у сваком времену и сваком тренутку. Употребили су пастирску мудрост не на зло, него на добро. Ако то употребимо на такав начин наше пастирско дело има своју пуноћу, испуњава се како је речено у Христовој причи о Добром пастиру. Овце ће тада чути глас и поћи ће за својим пастиром. То је оно што нас увек треба крепити и снажити.

Када је, пре своје смрти, Свети Серафим Саровски тражио опроштај од свог пријатеља оца Тимона, он му је рекао: ”Сејте на доброј земљи, сејте на песку, сејте на камењу, сејте уз пут, сејте међу грмље. Може се десити да ће семе никнути и уродити плодом”. Када смо рекли – испунили смо дело Христово. Ако је ко имао уши да чује и ако је то семе бачено оно ће наићи и на добро тло. Када се трудимо и показујемо љубав, смирење и мудрост, Господ ће учинити и да оно што је посејано уроди плодом. Можда неће родити одма, можда ће требати времена, али у своје време донеће плод достојан живота по Јеванђељу Христовом. Изазови са којима се суочавамо су несвакидашњи,

али је исто тако код многих људи ”необрађена земља”. Њихове душе су пусте и тамне, друштво се налази у декаденцији и више ништа није свето. Чак ни људски живот који нам Бог даје није светиња. Бог нам је дао живот на дар да га уређујемо, да га срећујемо и да буде најлепши цвет и да дише благодаћу Светога Духа. Нажалост, човек диже руку на Господа и на човека. То није благословено. Видимо у каквом смо искушењу као Црква, као народ и друштво и као они који служе Цркви Божијој суочавамо. Различите су недаће и искушења. Али као што је рекао Свети апостол Павле: са слабима сам био слаб. Уподобљавајући се томе, да покажемо да у сваком тренутку и у било којим околностима можемо да сведочимо име Христово. Пред слабима и пред онима који су у сили и моћи овог света требамо да сведочимо благу Реч, Реч која је постојана.

Сваки човек је битан, без обзира где се он налазио, као што је битно и свако светилиште без обзира где се оно налазило. Да ли је то у Брачевцима или Миклушевцима, да ли се налази у Шаренграду или у Каранцу, све је то битно. Не можемо заборавити наш народ ни где има пет људи, ни петсто ни хиљаду. Морамо сведочити име Христово, то су нама наши преци оставили. Немамо право ни у ком смислу да нам Цркве буду неуредне, да се налазе у стању као да је рат на овим просторима јуче завршио и да при свему томе у својој души мислимо да смо свети. Светост се на такав начин не постиже, светост се постиже подвигом, постом и молитвом, бдењем и пожртвованошћу за Цркву Божију и љубав Христову. Ако тога нема онда се заиста налазимо на кривом путу и простору који није благословен. Не могу рећи да се налазимо у прелести јер је то крута реч. Али засигурно да пуно пута, и ја сам, можемо помислити о себи пуно тога доброга. Међутим, спустити се на ниво обичног човека, схватити човека у дубини проблема са којим нам долази и жртве коју подноси, на месту у ком живи и крста који носи је заиста велико дело. Ово дело допушта нам да сагледамо и преиспитамо себе, да ли смо на висини задатка на који смо као пастири позвани? Недавно сам био горе у Паучју, са тим ћу и завршити ову своју беседу. Срео сам једну баку, њена вера ме је заиста поразила. Жена у позним годинама свог тешког живота, одвојена од света, могу рећи ”на крају пута”, особа која је изгубила и децу и породицу и остала сама. Али њене очи блистају благодаћу Божијом, дисала је благодаћу Светога Духа. То је оно што човека на неки начин порази. Она је сведок Јеванђеља Христовога у овом свету, у пуном смислу. Остала је у том месту и постојано сведочи своју веру, припадност свом народу и Цркви – Христу на првом месту. Христос је свима нама мера, мерило свега. Ако Христа нема, ако нема љубави Христове нема ничега. Нема ни односа, ни човека, ничега.

Ако нисмо ми који сведочимо име Христово у послушности – џабе је говорити, не вреди причати ако је човек несмиреног духа, уколико не схвата Христа не схвата ни Цркву и послушање. У послушању се изграђује наш однос према Богу и човеку, однос према свему. Можемо бити полицајци и можемо бити детективи, можемо бити све. Али, да ли то доприноси црквеном начину живота. Наравно да не, то троши човека и уништава га, баца га у различита размишљања и разноси му ум на разне стране. Морамо бити као људи, као пастири стада, свесни послушности и одговорности и Крста Христовог који носимо са собом. Не могу ја лагати Бога. Могу слагати Цркву, ви можете мене слагати, али не можемо слагати Бога. Ту требамо бити велики, ту требамо бити они који знају шта су и ко су и да је Крст Христов једино мерило. Христос је мера свих мера у овом свету. Можда сам у неким речима претерао, на томе ми опростите. Постоји велики труд, велика пожртвованост, велика љубав. Још више требамо изгарати у томе и показати људима да нисмо од овога света. Ако смо од овога света свет ће нас волети, ако нисмо онда ће нас и мрзети и презрети. То је онда прави смисао, права жртва. Љубав треба увек да нас изграђује и краси, да се њоме руководимо у овом свету. Трудите се, сви ћемо се трудити, да будемо одговорни пастири да би поверено стадо чуло наш глас. Нека је благословен данашњи дан и Света Тајна исповести и причешћа, нека нас Господ све благослови и да снаге у свим изазовима. Благодат Божија да нас крепи, да нас чува да бисмо испунили дело које нам је задато. Амин.

spc.rs